

Onderstromen

Nora Roberts bij Boekeryj:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Nora Roberts als J.D. Robb bij
Boekeryj:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.jdrobb.nl

www.noraroberts.com

www.boekeryj.nl

Nora Roberts

Onderstromen

Achter de gesloten deuren van het perfecte gezin heerst de angst

ISBN 978-90-225-8621-1

ISBN 978-94-023-1302-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Under Currents*

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2019 Nora Roberts

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de Greenbrier-meiden
JoAnne, fitnessmaatje
Kat, mijn lieve, lieve *baby mama*
Laura, allesregelaar
Mary, winkelvriendin
Sarah, geestmagneet

DEEL 1

De wreedheid van leugens

Wreedheid en angst geven elkaar de hand.

Honoré de Balzac

Kindermisbruik werpt een schaduw die zich een leven lang uitstrekt.

Herbert Ward

1

Aan de buitenkant leek het huis in Lakeview Terrace volmaakt. De statige drie verdiepingen van lichtbruin baksteen hadden grote vensters die uitkeken op Reflection Lake en de Blue Ridge Mountains. Twee neptorentjes met koperen dak gaven het huis een Europese charme en een subtiele uitstraling van rijkdom.

Het weelderig groene gazon liep glooiend af naar drie treden en de brede witte veranda, met aan weerskanten azalea's die in de lente getooid waren met robijnrode bloemen. Aan de achterkant van het huis was een ruim terras met een buitenkeuken waar je lekker in de buitenlucht kon zijn en vanwaar je een weids uitzicht op het meer had.

De zorgvuldig onderhouden rozentuin gaf alles een zoete, subtiele geur. In de zomer dobberde er een dertien meter lange zeilboot bij de privésteiger. Klimrozen verzachtten de aanblik van de hoge verticale planken van de schutting.

In de aangebouwde garage stonden een Mercedes SUV, twee mountainbikes, skispullen en verder geen rommel.

Alle kamers in het huis hadden hoge plafonds. Zowel in de woonkamer als in de zitkamer was een open haard die werd omlijst met dezelfde goudbruine bakstenen die voor de buitenmuren van het huis waren gebruikt. De inrichting, die smaakvol was – hoewel sommige mensen het stiekem wellicht gekunsteld zouden vinden – weerspiegelde de visie van het echtpaar dat er de scepter zwaaide.

Rustige kleuren, bijpassende stoffering, modern zonder dat het kil was.

Dokter Graham Bigelow had het perceel gekocht toen de huizen voor Lakeview Terrace nog op de tekentafel lagen, op het moment dat zijn zoontje vijf was en zijn dochtertje twee. Hij had de blauwdruk gekozen die hij het beste bij zichzelf vond passen, had er de nodige

zaken aan veranderd en toegevoegd, de afwerking gekozen, bepaald wat er op de vloeren kwam te liggen, welke wandtegels en welke bestrating er moesten komen, en hij had een binnenhuisarchitect in de arm genomen.

Zijn vrouw, Eliza, liet de meeste keuzes en beslissingen met een gerust hart aan haar man over, omdat ze van mening was dat zijn smaak onberispelijk was. Als ze eventueel een idee of suggestie had, dan luisterde hij naar haar. En hoewel hij vervolgens bijna altijd uit de doeken deed waarom haar idee of suggestie niet paste, stond hij haar inbreng soms toe.

Net als Graham verlangde Eliza naar de nieuwigheid en de status die de kleine, exclusieve woonwijk aan het meer in het berglandschap van North Carolina bood. Ze was geboren en getogen met status, maar dan van de oude soort, de soort die zij als krakkemikkig en saai beschouwde. Zoals het huis waarin ze was opgegroeid.

Ze was blij geweest dat ze haar aandeel in het oude huis aan haar zus had kunnen verkopen, waarna ze het geld had gebruikt als bijdrage voor de geheel nieuwe inrichting van het huis in Lakeview Terrace. Ze had de bankcheque zonder enige aarzeling aan Graham gegeven, want hij regelde alles.

Daar had ze nooit spijt van gehad.

Ondertussen woonden ze hier al bijna negen jaar naar volle tevredenheid. Ze brachten er twee slimme, mooie kinderen groot, gaven er etentjes, cocktailparty's en tuinfeesten. Als echtgenote van het afdelingshoofd Chirurgie van het Mercy Hospital in het nabijgelegen Asheville was het Eliza's taak om er knap en stijlvol uit te zien, de kinderen goed op te voeden, het huis te onderhouden, gasten te ontvangen en voorzitter van allerlei commissies te zijn.

Omdat er drie keer per week een huishoudster-kokkin en één keer per week een tuinman kwam, en ze een zus had die maar al te graag voor de kinderen wilde zorgen als Graham en zij een avondje uit wilden of er een paar dagen tussenuit wilden gaan, had ze meer dan genoeg tijd om aan haar uiterlijk en kleding te besteden.

Als er schoolactiviteiten waren sloeg ze die nooit over, sterker nog, ze was twee jaar voorzitter van de ouderraad geweest. Ze bezocht toneeluitvoeringen, waarbij Graham haar vergezelde wanneer zijn werk hem dat toestond. Ze stortte zich op fondsenwerving, zowel voor de

school als voor het ziekenhuis. En bij alle balletoptredens sinds Britt vier was, had ze vooraan gezeten.

Ook had ze het merendeel van de honkbalwedstrijden van haar zoon Zane bijgewoond. En als ze er al eens een oversloeg, zei ze dat iedereen die wist hoe saai jeugdhonkbal was dat zou begrijpen.

Hoewel ze het nooit hardop zou zeggen, hield Eliza meer van haar dochter. Maar Britt was dan ook een heel knap, lief, gehoorzaam meisje. Ze hoefde nooit te worden aangespoord om haar huiswerk te doen of haar kamer op te ruimen en ze was altijd beleefd. In Zane herkende Eliza trekjes van haar zus Emily. De neiging tot tegenspreken, pruilen en de behoefte om alleen te zijn.

Maar ach, hij zorgde dat hij goede cijfers haalde. Als die knul wilde honkballen, moest hij bij de besten van zijn klas horen. Zijn ambitie om professioneel honkballer te worden was natuurlijk maar een tienerfantasie. Het stond nu al vast dat hij medicijnen zou gaan studeren, net als zijn vader.

Maar voorlopig diende honkbal als het zoethoudertje waardoor het hele gezin werd gevrijwaard van narigheid. Als Graham toch af en toe corrigerend moest optreden om de jongen te straffen, dan was dat voor zijn eigen bestwil. Discipline was karaktervormend, maakte duidelijk waar de grenzen waren en zorgde voor respect.

Zoals Graham graag mocht zeggen: 'Het kind zal later de man worden, dus het kind moet leren zich aan de regels te houden.'

Twee dagen voor Kerstmis, in het jaar voordat ze veertig werd, reed Eliza over de sneeuwvrij gemaakte straten van Lakeview naar haar huis. Ze had een gezellige kerstlunch met haar vriendinnen gehad en misschien een paar slokjes meer champagne gedronken dan verstandig was. Maar dat had ze er weer af gelopen tijdens het winkelen. Op tweede kerstdag zou het gezin traditiegetrouw gaan skiën. Of liever gezegd, Graham en de kinderen zouden gaan skiën terwijl zij gebruikmaakte van de wellness van het hotel. Nu had ze prachtige nieuwe laarzen om in te pakken, samen met wat lingerie die Graham lekker zou opwarmen als hij terugkwam van de pistes.

Ze keek naar de andere huizen, de kerstversieringen. Echt mooi, dacht ze. Ordinaire opblaaskerstmannen waren in Lakeview Terrace verboden door de vereniging van huiseigenaren.

Maar het was een feit dat hun huis alle andere overtrof, het had

geen zin om bescheiden te zijn. Graham gaf haar de vrije hand met kerstversieringen, en daar had ze verstandig en goed gebruik van gemaakt. Als de schemering viel, zouden de witte lichtjes fonkelen, dacht ze. Die zouden de volmaakte lijnen van het huis accentueren en zich rond de potten met sparren op de veranda slingeren. Ook zouden ze glanzen in de twee identieke kransen met hun lange rode en zilveren linten, die op de dubbele deur hingen.

En dan natuurlijk de vier meter hoge kerstboom in de woonkamer, die was versierd met witte lichtjes en zilveren en rode sterren. De boom in de zitkamer had hetzelfde kleurenschema, maar dan met engelen. En natuurlijk waren de schoorsteenmantels en de formele eettafel smaakvol en volmaakt gedecoreerd.

En elk jaar nieuw. Waarom zou je alles inpakken en opbergen als je een verhuurbedrijf kon laten komen om alles na afloop mee te nemen?

Ze zou nooit begrijpen waarom haar ouders en Emily het zo leuk vonden om oude glazen ballen of smakeloze houten kerstmannen uit te pakken. Maar goed, dat zou voor hen beperkt blijven tot hun bezoekje aan het oude huis en Emily. Uiteraard zou zij haar ouders en zus op bezoek krijgen voor het kerstdiner. Daarna zouden haar ouders godzijdank teruggaan naar Savannah, waar ze na hun pensionering waren gaan wonen.

Emily was hun lievelingetje, dacht ze, terwijl ze op de afstandsbediening voor de garagedeur drukte. Dat leed geen enkele twijfel.

Ze voelde een schok toen ze zag dat Grahams auto al in de garage stond, en ze keek op haar horloge, waarna ze een zucht van verlichting slaakte. Zij was niet te laat, hij was vroeg thuisgekomen. Opgetogen, vooral omdat iemand anders de kinderen uit school zou halen, parkeerde ze haar auto naast die van haar man en pakte de tassen met haar aankopen.

Ze betrad het huis via de bijkeuken, hing haar jas op, vouwde haar sjaal op, trok haar laarzen uit en deed de lage, zwarte Prada's aan die ze altijd binnenshuis droeg.

Toen ze de keuken in stapte, stond Graham, nog altijd in pak, bij het kookeiland.

'Wat ben je vroeg!' Nadat ze haar tassen op het barmeubel had gezet, liep ze snel naar hem toe en gaf hem een zachte kus. Hij rook, subtiel, naar Eau Savage, haar favoriete geur.

‘Waar was je?’

‘O, ik had die kerstlunch met Miranda en Jody, weet je nog?’ Ze gebaarde vaag naar de familiekalender die in de activiteitenhoek hing. ‘Daarna zijn we nog even gaan winkelen.’ Al pratend liep ze naar de koelkast om een fles Perrier te pakken. ‘Het is niet te geloven hoeveel mensen nog kerstinkopen moeten doen, ook Jody,’ voegde ze eraan toe, waarna ze een schep ijs uit de ijsblokjesautomaat pakte en het bruisende water eroverheen schonk. ‘Echt, Graham, ze is altijd zo ongeorganiseerd met...’

‘Denk je nou echt dat Jody me ook maar een donder interesseert?’

Zijn kalme, aangename stem deed de alarmbellen bij haar afgaan.

‘Natuurlijk niet, schat. Ik klets maar wat.’ Ze zorgde dat ze bleef glimlachen, maar in haar ogen verscheen een behoedzame blik. ‘Waarom ga je niet lekker zitten? Dan schenk ik je nog een borrel in en kunnen we...’

Hij smeed het glas naar haar toe en het kristal viel voor haar voeten aan scherven. Een harde scherf veroorzaakte een oppervlakkige snee op haar enkel, die begon te prikken toen er whisky op spatte.

Een Baccarat-glas, dacht ze met een kleine, verhitte siddering.

‘Schenk dat maar opnieuw vol!’ Zijn stem klonk niet langer rustig en aangenaam, en de woorden troffen haar als klappen. ‘Ik zit de hele dag met mijn handen in een mensenlichaam en red levens en als ik dan thuiskom is er niemand?’

‘Het spijt me, ik...’

‘Het spijt je?’ Hij greep haar arm en draaide die om terwijl hij haar hard met haar rug tegen het aanrecht kwakte. ‘Het spijt je dat je niet de moeite hebt genomen om thuis te zijn? Dat je de hele dag, en mijn geld, hebt verspild met lunchen en winkelen en roddelen met die stomme teven terwijl ik zes uur lang in de operatiekamer heb gestaan?’

Haar adem stakte even en haar hart begon te bonzen. ‘Ik wist niet dat je vroeg thuis zou komen. Als je me had gebeld, zou ik meteen naar huis zijn gegaan.’

‘Dus nu moet ik me bij jou melden?’

De rest van de woorden die hij haar toesmeet hoorde ze nauwelijks. *Ondankbaar, respect, plicht*. Maar zijn blik kende ze, de engel-der-wrake-blik. Zijn donkerblonde haar perfect in model, zijn gladde, knappe gezicht rood van woede. De razernij in zijn felblauwe ogen zo kil, zo vreselijk kil.

De kleine, verhitte siddering maakte plaats voor elektrische schokken.

‘Het stond op de kalender!’ Haar stem werd scheller. ‘Ik heb het vanochtend nog tegen je gezegd.’

‘Denk je soms dat ik tijd heb om op die bespottelijke kalender te kijken? Als ik binnenkom, ben jij thuis! Begrepen?’ Weer duwde hij haar hard tegen het aanrecht en er schoot een pijnscheut langs haar ruggengraat. ‘Alles wat je hebt, heb je aan mij te danken. Dit huis, de kleren die je aanhebt, het eten dat je nuttigt. Ik betaal iemand om te koken en schoon te maken, zodat je beschikbaar voor me bent als ik dat wil! Dus zul je verdomme thuis zijn als ik binnenkom. Je zult verdomme je benen spreiden als ik je wil neuken!’

Om dat te bewijzen ramde hij zijn erectie tegen haar aan.

Ze sloeg hem, ook al wist ze wat er zou gebeuren, of misschien juist daarom.

En zijn razernij veranderde van kil in verhit. Hij ontblootte zijn tanden. Hij ramde zijn vuist in haar buik. Hij sloeg haar nooit in het gezicht.

Zane Bigelow was veertien en hij leefde voor honkbal. Hij hield van meisjes en hij vond het leuk om naar blote meisjes te kijken, sinds zijn vriend Micah hem had geleerd hoe hij het ouderlijk toezicht op zijn computer moest omzeilen. Maar honkbal stond nog altijd op de eerste plaats.

Numero uno.

Hij was lang en slungelig voor zijn leeftijd en hij droomde ervan om na zijn eindexamen ontdekt te worden door een scout van de Baltimore Orioles. Hij zou blij zijn met elk team dat uitkwam in de American League, maar het allerliefste wilde hij bij de Orioles spelen.

Compleet numero uno.

Hij zou de korte stop worden, want tegen die tijd zou de fantastische Cal Ripken zijn gestopt. Bovendien was IronMan Ripken weer derde honkman.

Dat waren al Zanes ambities. Plus daadwerkelijk een bloot meisje zien – je weet wel, in levenden lijve.

Niemand ter wereld had blijer kunnen zijn dan Zane Bigelow toen mevrouw Carter, de moeder van Micah, de carpoolgroep naar huis

bracht in haar Lexus SUV. Zelfs al draaide ze Cher die zong over *life after love*.

Hij had geen zwak voor auto's – nog niet – alleen de instinctieve kennis van een jonge man. En hij luisterde liever naar rapmuziek (al mocht hij dat thuis nooit draaien).

Maar ook al was Cher aan het zingen en zaten zijn zusje en de twee andere meisjes te gillen over Kerstmis en ging Micah helemaal op in Donkey Kong op zijn Game Boy (Micahs grootste wens voor Kerstmis was de nieuwe Game Boy Color), Zane had niet gelukkiger kunnen zijn.

Tien hele dagen geen school! Zelfs het vooruitzicht dat hij zou moeten skiën – waar hij bepaald geen fan van was, vooral niet omdat zijn vader hem er telkens op wees dat zijn kleine zusje het veel beter kon dan hij – kon zijn humeur niet bederven.

Tien dagen geen wiskunde. Hij had net zo'n hekel aan wiskunde als aan spinaziesalade, en daar had hij echt een enorme hekel aan.

Mevrouw Carter stopte om Cecile Marlboro te laten uitstappen. Wat volgde was het gebruikelijke geschuif, gesjor aan rugzakken en de hoge kreetjes die meisjes slaakten.

Ze moesten elkaar allemaal omhelzen omdat het kerst was.

Soms moesten ze elkaar omhelzen omdat het dinsdag was, of zo. Daar snapte hij echt niks van.

Iedereen riep 'vrolijk kerstfeest' – ze hadden allemaal 'prettige feestdagen' geroepen toen Pete Greene uitstapte, want die was joods.

Bijna thuis, dacht Zane, terwijl hij naar de huizen keek waar ze langs reden. Hij zou een snack klaarmaken en zich dan – want hij had geen huiswerk, zelfs niet voor dat debiele wiskunde – opsluiten in zijn kamer en een uur Triple Play Baseball op zijn PlayStation spelen.

Hij wist dat Lois lasagne zou maken voordat ze wegging om kerst te vieren met haar eigen gezin, waarna ze pas weer terug zou komen na het skiën. En de lasagne van Lois was geweldig. Mama zou de oven moeten aanzetten om het op te warmen, maar dat kon ze nog net.

Nog beter: opa en oma kwamen morgen uit Savannah. Hij wou dat ze bij hen zouden logeren in plaats van bij tante Emily, maar hij was van plan om de volgende middag naar het oude huis aan het meer te fietsen en daar een poosje te blijven. Het zou hem niet veel moeite kosten om Emily over te halen om koekjes te bakken.

En ze zouden allemaal bij hen komen voor het kerstdiner. Daarvoor zou mama de oven niet eens hoeven aan te doen. Cateringbedrijf. Na het eten zou Britt dan piano spelen, iets waar hij helemaal niks van bakte, wat nog iets was wat zijn vader hem telkens onder de neus wreef, en zouden ze met zijn allen liedjes zingen. Heel erg afgezaagd, maar hij vond het ergens wel leuk. Bovendien kon hij redelijk goed zingen, dus daar werd hij niet mee gepest.

Toen de auto voor zijn huis stopte, gaven Micah en hij elkaar een boks.

‘Prettige kerstdagen, man.’

‘Man,’ zei Micah. ‘Jij ook.’

Ondertussen omhelsden Britt en Chloe elkaar alsof ze elkaar een jaar niet zouden zien. Zane stapte uit. ‘Vrolijk kerstfeest, Chloe. Vrolijk kerstfeest, mevrouw Carter. Bedankt voor het thuisbrengen.’

‘Vrolijk kerstfeest, Zane, en ik doe het graag.’ Ze glimlachte naar hem en keek hem recht in de ogen. Voor een moeder was ze echt heel knap.

‘Dank u, mevrouw Carter, en vrolijk kerstfeest.’ Britt zong het bijna. ‘Ik bel je nog, Chloe!’

Zane sloeg zijn rugzak over een schouder toen Britt uitstapte. ‘Waarom moet je haar bellen? Waar moeten jullie nou nog over praten? Jullie hebben de hele weg naar huis aan één stuk door zitten kletsen.’

‘We hebben meer dan genoeg om over te praten.’

Britt, die ruim een kop kleiner was dan hij, leek sprekend op hem. Hetzelfde donkere haar – dat van Britt viel bijna tot haar taille en werd met rendierknipjes uit haar gezicht gehouden – en dezelfde scherpe groene ogen. Haar gezicht was nog wat rond en kinderlijk terwijl het zijne hoekig was geworden. Omdat hij volwassen werd, had Em gezegd. Niet dat hij zich al moest scheren of zo, al voelde hij elke dag zorgvuldig aan zijn wang.

Omdat ze zijn zusje was, voelde hij zich verplicht om haar een beetje te pesten. ‘Maar jullie zeggen niet eens echt iets. Het is allemaal van: Ooo, Justin Timberlake.’ Daarna liet hij luide smakzoenen horen, waardoor ze ging blozen.

Hij wist dat ze verliefd was op Timberlake, dat was bepaald geen geheim.

‘Houd je mond.’

‘Houd zelf je mond.’

‘Nee, jij.’

Zo gingen ze door tot ze bij de veranda kwamen en ze overschakelden op boze blikken, want als ze ruziemakend naar binnen gingen en hun moeder hen hoorde, zouden ze een eindeloze preek krijgen.

Zane haalde de sleutel uit zijn zak, aangezien zijn vader had verordonneerd dat de deuren altijd op slot zaten of er nou wel of niet iemand thuis was. Zodra de deur een stukje open was, hoorde hij het.

De boze blik verdween van Britts gezicht. Haar ogen werden groot en vulden zich met angst en tranen. Ze drukte haar handen tegen haar oren.

‘Ga naar boven,’ zei Zane tegen haar. ‘Ga meteen naar je kamer en blijf daar.’

‘Hij doet haar weer pijn. Hij doet haar pijn.’ In plaats van naar haar kamer te rennen, holde Britt het huis in, naar de zitkamer aan de achterkant. Daar bleef ze staan, nog altijd met haar handen tegen haar oren gedrukt. ‘Stop!’ gilte ze. ‘Stop, stop, stop, stop.’

Zane zag bloedvegen op de grond waar zijn moeder had geprobeerd weg te kruipen. Haar sweater was gescheurd en een van haar schoenen ontbrak.

‘Ga naar jullie kamer!’ schreeuwde Graham, terwijl hij Eliza aan haar haren overeind trok. ‘Dit gaat jullie niet aan.’

Britt bleef gillen en gillen, zelfs toen Zane haar naar achteren probeerde te trekken.

Hij zag dat de met haat gevulde blik van zijn vader naar hen gleed en op zijn zusje bleef rusten. En in zijn binnenste ontvlamde een nieuwe hete angst, die iets wegschroefde.

Hij dacht er niet bij na en wist van tevoren niet wat hij zou gaan doen. Hij duwde zijn zus ruw achteruit en posteerde zich tussen zijn vader en haar, een magere knul die nog niet volgroeid was. En die hete vlam in zijn binnenste liet hem tot de aanval overgaan.

‘Laat haar met rust, vuile klootzak!’ Hij knalde recht tegen Graham op. Die deinsde een stap naar achteren, meer uit verbazing dan door de kracht van de botsing. ‘Laat haar met rust.’

Hij zag het niet aankomen. Hij was veertien en de enige vechtpartijen waar hij ooit bij betrokken was geweest hadden alleen uit wat duw-

en trekwerk en beledigingen bestaan. Wel had hij regelmatig de vuist van zijn vader gevoeld, een stomp in zijn buik en af en toe tegen zijn nieren. Op plekken waar het niet te zien was.

Ditmaal raakten de vuisten zijn gezicht en achter zijn ogen explodeerde iets, waardoor zijn zicht wazig werd. Hij voelde nog twee slagen voordat hij viel, en de wilde pijn ervan oversteeg zijn angst en woede. Zijn wereld werd grijs en in dat grijs knetterden en flitsten lichtjes.

Met de smaak van bloed in zijn mond en de kreten van zijn zusje galmend in zijn hoofd viel hij flauw.

Het volgende waarvan hij zich bewust was, was dat zijn vader hem over zijn schouder had gelegd en hem de trap op droeg. Zijn oren tuitten, maar toch hoorde hij Britt huilen terwijl zijn moeder zei dat ze moest ophouden.

Zijn vader legde hem niet op bed maar liet hem van zijn schouder vallen zodat Zane stuiterend op het matras viel. Elke centimeter van zijn lichaam schreeuwde het uit van hernieuwde pijn.

‘Als je nog eens zo brutaal tegen me bent, dan doe ik meer dan alleen je neus breken en je een blauw oog bezorgen. Jij stelt helemaal niets voor, heb je dat goed begrepen?’ Zijn vader boog zich diep voorover terwijl hij praatte op die zijdezachte, kalme toon.

Zane zag hem dubbel en het lukte hem niet eens om te knikken. Het trillen begon, de tandenklapperende kou van shock.

‘Je verlaat deze kamer alleen met mijn toestemming. Je praat met niemand. Je vertelt niemand over de privé-zaken van dit gezin, want dan zal de straf die ik vandaag noodgedwongen moest uitdelen helemaal niets voorstellen. Niemand zou je geloven. Jij bent niets. Ik ben alles. Ik kan je in je slaap vermoorden zonder dat iemand het zou merken. Denk daar goed aan als je nog eens wilt proberen de grote man uit te hangen.’ Hij verliet de kamer en deed de deur achter zich dicht.

Zane dommelde weer weg. Het was makkelijker om weg te dommelen dan om zich bezig te houden met de pijn en de woorden van zijn vader, die waren aangekomen als nog meer vuistslagen.

Toen hij weer wakker werd was het licht veranderd. Niet donker, maar het scheelde niet veel.

Hij kon niet door zijn neus ademen. Die voelde verstopt, alsof hij een zware verkoudheid had. Een verkoudheid die zijn hoofd liet bonzen en zijn ogen liet kloppen van pijn. Zijn buik deed vreselijk zeer.

Toen hij probeerde te gaan zitten, tolde de kamer en was hij bang dat hij zou moeten overgeven.

Hij hoorde het slot klikken en begon weer te beven. Hij bereidde zich voor om te smeken en door het stof te gaan, alles om te voorkomen dat die vuisten opnieuw op hem in zouden beuken.

Zijn moeder kwam binnen en deed meteen de lamp aan. Het licht veroorzaakte een explosie van meer pijn, dus deed hij zijn ogen dicht.

‘Je vader zegt dat je je moet wassen en dan deze ijszak op je gezicht moet leggen.’ De koele, zakelijke toon van haar stem deed bijna evenveel pijn als die van zijn vader.

‘Mam...’

‘Je vader zegt dat je je hoofd hoger moet houden. Je mag alleen uit bed komen om naar de badkamer te gaan. Zoals je ziet, heeft je vader je computer, je PlayStation en je televisie weggehaald, die hij je allemaal zo gul heeft gegeven. Je mag niemand spreken of zien, alleen je vader en mij. Je mag er niet bij zijn op kerstavond of op eerste kerstdag.’

‘Maar...’

‘Je hebt griep.’

Hij keek aandachtig naar haar gezicht, op zoek naar een spoor van medelijden of dankbaarheid. Welke emotie dan ook. ‘Ik probeerde te verhinderen dat hij jou pijn deed. Ik dacht dat hij Britt pijn zou doen. Ik dacht...’

‘Ik heb je niet om hulp gevraagd en die had ik ook niet nodig.’ Haar stem, afgemeten en kil, bezorgde hem een pijnlijk gevoel in zijn borstkas. ‘Wat tussen je vader en mij speelt, zijn onze zaken. Je kunt de komende twee dagen gebruiken om na te denken over je plaats in dit gezin en om je privileges eventueel terug te verdienen.’ Ze draaide zich om naar de deur. ‘Doe wat je wordt opgedragen.’

Toen ze de kamer uit ging en hij weer alleen was, dwong hij zichzelf om rechtop te gaan zitten, waarop hij prompt zijn ogen moest dichtdoen omdat alles begon te tolleren en hij alleen kon ademhalen.

Met trillende benen stond hij op en stommelde naar de badkamer. Daar gaf hij over en viel hij bijna weer flauw. Na een poosje slaagde hij erin om op te staan en hij bekeek zichzelf in de spiegel boven de wasbak. Het leek niet op zijn gezicht, dacht hij vreemd afstandelijk. De mond opgezwollen, de onderlip gespleten. Jezus, de neus leek wel een

rode ballon. Twee blauwe ogen, het ene zo gezwollen dat het half dichtzat. Overal geronnen bloed.

Hij hief een hand op en raakte zijn neus aan, wat een pijnexplosie veroorzaakte. Hij durfde niet onder de douche te gaan omdat hij nog steeds duizelig was, dus pakte hij een washand om een deel van het bloed weg te wassen. Hij moest zijn kaken opeenklemmen en zich met één hand vasthouden aan de wasbak zodat hij zijn evenwicht niet verloor, maar hij was minder bang voor de pijn dan voor het idee om ongehoorzaam te zijn.

Hij huilde, en schaamde zich daar niet voor. Er was toch niemand die het kon zien. Niemand die het iets kon schelen.

Hij schuifelde terug naar bed en slaakte een diepe zucht toen hij ging zitten om zijn schoenen en spijkerbroek uit te trekken. Zo ongeveer om de twee minuten moest hij ophouden om weer op adem te komen en te wachten tot de duizeligheid was weggetrokken.

In zijn boxershort en sweatshirt kroop hij onder de dekens, pakte de ijszak die zijn moeder had achtergelaten en legde die zo voorzichtig mogelijk op zijn neus. Dat was te pijnlijk, gewoon te pijnlijk, dus verplaatste hij hem naar zijn oog. En dat bracht enige verlichting.

Zo bleef hij liggen, ondertussen in het pikdonker, en maakte hij plannen. Hij zou weglopen. Zodra hij de kans kreeg, zou hij wat kleren in zijn rugzak proppen. Hij had niet veel geld, want dat zette zijn vader allemaal op de bank. Maar hij had een klein bedrag, verstopt in een paar sokken. Zijn sparen-voor-videogames-geld.

Hij kon gaan liften, en dat vooruitzicht vond hij wel opwindend. Naar New York misschien. Hij zou dit huis verlaten, waar alles er zo schoon uitzag, maar waarin lelijke geheimen verstopt waren, net als zijn geld voor videogames. Hij zou een baan zoeken. Hij kon best ergens werk krijgen. Geen school meer, dacht hij, terwijl hij weer indommelde.

Weer werd hij wakker, hoorde het slot opnieuw en hield zich slappende. Maar het waren niet de voetstappen van zijn vader of zijn moeder. Hij deed zijn ogen open toen Britt met een klein roze zaklampje in zijn gezicht scheen.

‘Niet doen.’

‘Sst,’ zei ze waarschuwend. ‘Ik kan het licht niet aandoen voor het geval ze wakker worden en het zien.’ Ze ging op de rand van zijn bed zitten en streelde over zijn arm. ‘Ik heb een boterham met pindakaas

en jam voor je meegenomen. Ik kon geen lasagne pakken, want ze zouden het zien als er een stuk ontbreekt uit de schaal. Je moet iets eten.'

'Mijn maag voelt niet zo goed, Britt.'

'Een beetje maar. Probeer iets te eten.'

'Je moet weer gaan. Als ze je hier betrappen...'

'Ze slapen. Daar heb ik goed op gelet. Ik blijf bij jou. Ik blijf bij je tot je iets kunt eten. Ik vind het zo erg, Zane.'

'Niet huilen.'

'Jij huilt.' Snuffend veegde Britt haar eigen tranen af en streeelde daarna weer over zijn arm. 'Ik heb ook melk meegebracht. Het zal ze niet opvallen dat er een glas melk weg is. Ik heb alles schoongemaakt en als je klaar bent, zal ik het glas afwassen.'

Ze fluisterden – dat waren ze gewend – maar nu brak haar stem. 'Hij sloeg je zo hard, Zane. Hij bleef je maar slaan en toen je op de grond lag, heeft hij je in je buik geschopt. Ik dacht dat je dood was.' Ze legde haar hoofd op zijn borstkas en haar schouders trilden.

Hij streeelde haar haren. 'Heeft hij jou pijn gedaan?'

'Nee. Hij heeft een beetje in mijn armen geknepen en me door elkaar geschud en tegen me geschreeuwd dat ik mijn kop moest houden. Dus dat heb ik gedaan. Ik durfde niet te blijven schreeuwen.'

'Dat is goed. Je hebt gedaan wat goed was.'

'Nee, dat heb jij gedaan,' fluisterde ze met een door tranen verstikte stem. 'Jij probeerde te doen wat goed was. Ze probeerde niet eens te voorkomen dat hij je pijn deed. Ze zei helemaal niks. En toen hij opviel, zei hij tegen haar dat ze het bloed op de vloer moest opruimen. In de keuken lagen glasscherven, en die moest ze opruimen en daarna moest ze zichzelf opknappen en dan zorgen dat het avondeten om zes uur op tafel stond.' Ze ging rechtop zitten en stak hem de ene helft van de boterham toe, die ze keurig in tweeën had gesneden.

Op dat moment hield hij zo veel van haar dat zijn hart er zeer van deed. Hij pakte het brood aan, probeerde een hapje en merkte dat hij het binnen kon houden.

'We moeten tegen Emily en opa en oma zeggen dat je ziek bent. Je hebt griep en je bent besmettelijk. Je moet rusten en papa zorgt voor je. Ze mogen niet boven komen om bij je te kijken. En dan moeten we tegen de mensen van het skioord zeggen dat je van je fiets bent geval-

len. Dat heeft hij allemaal onder het eten gezegd. Ik moest eten, anders werd hij kwaad. Maar daarna ben ik naar boven gegaan en heb ik overgegeven.'

Hij nam nog een hap en tastte in het donker naar haar hand. 'Ik weet hoe dat voelt.'

'Als we terugkomen van het skiën, moeten we zeggen dat je een ongeluk hebt gehad op de piste. Je bent gevallen. Papa heeft voor je gezorgd.'

'Ja.' Dat ene woord klonk heel bitter. 'Hij heeft zeker voor me gezorgd.'

'Als we niet doen wat hij zegt, zal hij je weer pijn doen. Misschien nog erger. Ik wil niet dat hij je nog een keer pijn doet, Zane. Jij probeerde te voorkomen dat hij mama sloeg. En je beschermde mij ook. Jij dacht dat hij mij zou gaan slaan. Dat dacht ik ook.'

Hij voelde dat ze anders ging zitten en zag in het zwakke licht van de zaklamp die ze op bed had gelegd dat ze zich had omgedraaid en naar het raam keek. 'Op een dag zal hij dat waarschijnlijk ook doen.'

'Nee, dat doet hij niet.' Te midden van de pijn ontvlamde de woede. 'Daar zul je hem geen aanleiding voor geven. En dat zal ik hem niet toestaan.'

'Hij heeft geen aanleiding nodig. Je hoeft niet groot te zijn om dat te weten.' Hoewel haar stem heel volwassen klonk, biggelden er nieuwe tranen over haar wangen. 'Ik denk niet dat ze van ons houden. Als hij van ons hield, zou hij ons geen pijn kunnen doen en ons dwingen om te liegen. En als zij van ons hield, zou ze dit niet telkens kunnen laten gebeuren. Volgens mij houden ze niet van ons.'

Hij wist dat ze dat niet deden, hij had het zeker geweten toen zijn moeder zijn kamer in was gekomen en zonder enige emotie naar hem had gekeken.

'We hebben elkaar.'

Terwijl zij naast hem zat en ervoor zorgde dat hij at, beseftte hij dat hij niet kon weglopen. Hij kon onmogelijk vluchten en Britt hier achterlaten. Hij moest blijven. Hij moest sterker worden. Hij moest sterk genoeg worden om terug te kunnen vechten.

Niet om zijn moeder te beschermen, maar zijn zusje.

2

De dag voor kerst moest Emily Walker nog zes punten van haar lijst afwerken. Ze maakte altijd lijstjes, bedacht telkens een tijdschema. En steevast nam elk item op elke lijst die ze ooit had gemaakt meer tijd in beslag dan ze had verwacht. Elke keer opnieuw.

Nog een nadeel van lijsten: de kans was groot dat er nieuwe dingen op werden geschreven, waardoor ze nog meer tijd kwijt was aan zaken waar ze niet op had gerekend.

Zoals vandaag. Naast het huis nog een keer goed schoonmaken en het bereiden van haar vaders lievelingsgerecht voor kerstavond, gevulde karbonaadjes en aardappelgratin, zichzelf een dringend noodzakelijk gezichtsmaskertje geven en naar Asheville rijden om haar ouders op te halen van het vliegveld, had ze ook nog een bezoekje aan de supermarkt toegevoegd om een soepkip te halen.

Die arme Zane had griep, dus had ze ook op haar lijst gezet dat ze die soepkip moest veranderen in een pan lekkere kippensoep. En dat leidde er weer toe dat ze die soep naar het huis van haar zus aan de andere kant van het meer moest brengen. Wat dan weer betekende dat ze lief en aardig tegen Eliza zou moeten doen.

Het werd zelfs nog erger: ze zou lief en aardig tegen Eliza moeten doen nadat die had verordonneerd dat de kerstmaaltijd in het oude huis werd gehouden.

O, Eliza had erbij gezegd dat ze zich niet druk hoefde te maken, dacht Emily terwijl ze snel schone kleren aantrok. Dat gezichtsmasker zou ze moeten overslaan, hoe hard het ook nodig was. Nee, ze hoefde zich niet druk te maken, want Eliza had al contact opgenomen met de cateraar en de locatie gewisseld.

De locatie, godbetert.

Wie nam er nou in vredesnaam een cateraar in de arm voor het kerstdiner met de hele familie?

Eliza Neus-in-de-lucht Bigelow Walker, natuurlijk.

Maar zij zou lief en aardig blijven. Ze zou in geen geval ruzie gaan maken met Eliza zolang hun ouders op bezoek waren.

Ze zou de soep brengen, die nog stond te pruttelen op het fornuis, en even kijken bij haar zieke neefje. Ook zou ze hem stiekem het nieuwste deel van de *Donkere toren*-reeks toestoppen, aangezien Stephen King, tezamen met ruim tien andere schrijvers, niet op Eliza en Grahams lijst van goedgekeurde auteurs stond.

Maar wat haar zus en zwager niet wisten, zou haar later geen moeilijkheden bezorgen. Zane kon goed geheimen bewaren. Misschien wel te goed, dacht Emily, terwijl ze zich snel een beetje opmaakte. Ze bracht misschien niet zo veel tijd door met de kinderen als ze eigenlijk zou moeten doen, maar af en toe, wanneer ze dat wel deed, be kroop haar het gevoel van... iets. Iets wat niet helemaal klopte.

Dat was ongetwijfeld haar verbeelding, dacht ze, terwijl ze haar laarzen aantrok. Of, wat nog waarschijnlijker was, ze was alleen op zoek naar een stok om haar zus mee te slaan. Als kinderen hadden ze nooit een hechte band gehad, tegenpolen trokken elkaar niet altijd aan, en ook het leeftijdsverschil van zes jaar kon daar een rol in hebben gespeeld. Toen ze volwassen waren geworden, waren ze niet nader tot elkaar gekomen. Sterker nog, hoewel ze aan de oppervlakte meestal heel beleefd tegen elkaar deden, was er een onderstroom van wederzijdse afkeer.

Als haar ouders, neefje en nichtje er niet waren, zou Emily het helemaal niet erg vinden om Eliza de rest van haar leven niet meer te zien en nooit meer met haar te praten.

‘Vreselijk,’ mompelde ze, terwijl ze zich de trap af haastte. ‘Wat erg om zoiets te denken.’ Nog erger was dat een deel van die denktrant, dat gevoel, regelrecht voortkwam uit wrok van haar kant, waardoor het ook nog eens beschamend was.

Eliza was knapper, dat was ze altijd geweest. Emily zag er zelf best leuk uit, zelfs zonder het gezichtsmasker. Maar Eliza kon prat gaan op de dubbele bonus van een knap uiterlijk en grotere borsten. En omdat ze zes jaar ouder was, had ze natuurlijk alles als eerste gedaan.

Ze had geschitterd in toneelstukken op school, was aanvoerster van de cheerleaders geweest en tot koningin gekroond op het eindexamenbal en het reüniebal. En na haar afstuderen hadden hun groot-